

Formanden: Jeg henstiller, at man ikke afbryder taleren.

Poul Møller: Der foreligger en kommissionsbetænkning; den blev lagt ad acta. Så har der været rygter om, at man ville genoptage sagen, men det blev lagt til side. Den egentlige diskussion, som har optaget befolkningen, den folkelige diskussion, startede først, da den højtærede undervisningsminister forelagde sagen her i tinget i dette forår. (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Det er ganske urigtigt!). Den højtærede minister kan få ordet senere ... (*K. B. Andersen:* Det er helt forkert!) ... og det ærede medlem hr. K. B. Andersen kan også få ordet senere, vil jeg tro.

Formanden: Jeg må endnu en gang henstille, at man ikke afbryder taleren.

Poul Møller: Sådan er tonen fra flertallets side i denne sag. Alt, hvad vi siger, er urimeligt, det er fagegoistisk, det er nationalegoistisk — man kan ikke engang høre modstanderne i ro længere her i tinget.

Der havde været grund for højskolens folk til at sige: dette skal ske med værdighed, og der skal gives tid til denne drøftelse og diskussion. Der forsømmes jo intet ved at give tid; håndskrifterne er alligevel ikke klar til udlevering i det første halve år, og det ved flertallet. Bortset fra det kongelige biblioteks skindbøger skal alt det, der vedrører det arnamagnæanske institut, forblive her i landet, indtil fotokopiering har fundet sted og indtil flere af skrifterne er restaureret, og for størstedelens vedkommende skal de forblive i landet, indtil den oldislandske ordbog er endeligt afsluttet.

Der er altså grund til at sige, at tidsfaktoren ingen rolle spiller for en ordentlig forhandling i folketinget, for en ordentlig diskussion af denne sag i befolkningen eller for en værdig fremgangsmåde, idet håndskrifterne alligevel ikke kan blive udleveret, hverken den 17. juni, som man har talt om, eller en anden bestemt dato. Den højtærede undervisningsminister kan ganske vist den 17. juni tage op med Flatøbogen, men stort andet kan han ikke tage af sted med.

Også af den grund burde man have givet os tid. Hvortil skal denne hast da tjene?

Er det så vigtigt, at det sker den 17. juni? Er det således, at de medlemmer her i tinget, der står vaklende i sagen — og dem er der mange af, også i mit parti — skal tvinges frem til en afgørelse af hensyn til det islandske universitets jubilæum?

Vi har bedt om at få tid til overvejelse, tid til drøftelse, men nej, nej, nej — det skulle være færdigt inden på lørdag. Der er nogle, der siger, at det skal være færdigt på grund af den højtærede undervisningsministers snarlige afgang. Jeg kan ikke tænke mig, at dette synspunkt overhovedet kan spille nogen rolle for den højtærede undervisningsminister og da langt mindre for flertalspartierne i salen. Jeg kan ikke tænke mig det, for i så fald er vi jo ude i den rene usaglighed. Den eneste tidsfaktor, der derfor kan have spillet nogen rolle, er dette universitetsjubilæum den 17. juni, og ingen skal da fortælle mig, at det er nogen saglig grund til, at der ikke skulle være tid til at drøfte denne sag i det danske folk og i det danske folketing.

Bortset fra alle de elementer, der er kommet ind i sagen som følge af, at den er blevet dårligt behandlet her i tinget, er sagens første reelle punkt det, om vi giver af andres ejendom. Ved sagens første behandling ville den højtærede justitsminister belære os om, at der ikke var tale om ekspropriation. Man havde rådført sig med professor Ross, og professor Ross havde fundet på, at når man bare delte stiftelsen i stedet for at udlevere fra stiftelsen, var der ikke tale om nogen ekspropriation. Det var et meget mærkeligt synspunkt; det var en konstruktion, så man kunne omgå ekspropriationsbestemmelserne: når man delte stiftelsen lige over i en islandsk og en dansk afdeling, som ikke havde nogen fælles bestyrelse, kunne man derefter sige, at der ikke var tale om ekspropriation. Jeg forstår ikke, at den højtærede justitsminister gik på den; jeg troede, at han havde så megen sans for den egentlige jura, at han ikke gik på dette stykke filosofi. Jeg havde heller ikke ventet, at juristerne i undervisningsministeriet og justitsministeriet ikke ville have gennemskuet det og set, at delingen naturligvis må virke fuldstændig på samme måde som en udlevering.

Nu har det da også vist sig, at et flertal af de retslærde ved Københavns og Århus